25/11/2019

Εορταστικές εκδηλώσεις για τα 75 χρόνια απελευθέρωσης της Καρπάθου

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καρπάθου και Κάσου

Ο Υφυπουργός Εθνικής Άμυνας Αλκιβιάδης Στεφανής την Κυριακή 24 Νοεμβρίου 2019, παρέστη ως εκπρόσωπος της Ελληνικής Κυβέρνησης, στις εορταστικές εκδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν στην Αθήνα, με αφορμή τη συμπλήρωση 75 χρόνων από την Επανάσταση – Απελευθέρωση της Καρπάθου.

Ο Υφυπουργός Εθνικής Άμυνας παραβρέθηκε στη Δοξολογία στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου Καρύτση, στην οποία **χοροστάτησε ο Σεβ. Μητροπολίτης Καρπάθου και Κάσου κ. Αμβρόσιος.**

Στη συνέχεια, κατέθεσε στεφάνι στο Μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη.

Ακολούθως, μετέβη στο Μέγαρο της Παλαιάς Βουλής, όπου πραγματοποιήθηκε η κύρια εκδήλωση. Ως κεντρικός ομιλητής, απηύθυνε ομιλία με θέμα «Το μήνυμα του Επαναστατικού Κινήματος της Καρπάθου στη διαμόρφωση των Ενόπλων Δυνάμεων

ως πυλώνας ισχύος και ασφάλειας στο σύγχρονο γεωπολιτικό γίγνεσθαι της Νοτιοανατολικής Μεσογείου».

Ακολουθεί η ομιλία του Υφυπουργού Εθνικής Άμυνας:

«Εκπροσωπώντας την Ελληνική Κυβέρνηση και μεταφέροντας τον προσωπικό χαιρετισμό του κ. Πρωθυπουργού για την σημερινή εκδήλωση, δεν μπορώ παρά να νιώθω ιδιαίτερη τιμή, που απευθύνω την ομιλία μου ενώπιων ενός εκλεκτού ακροατηρίου, εδώ από το Μέγαρο της Παλαιάς Βουλής, ένα αρχιτεκτονικό νεοκλασικό κόσμημα του κέντρου των Αθηνών, έναν εμβληματικό χώρο ιστορικής μνήμης, άμεσα συνδεδεμένο με την ελληνική ιστορία, καθώς αποτέλεσε από το 1875 και για 60 ολόκληρα χρόνια την πρώτη μόνιμη στέγη του Ελληνικού Κοινοβουλίου, ενώ από το 1962 στεγάζει την έδρα του Εθνικού Ιστορικού Μουσείου.

Εορτάζουμε σήμερα την 75η επέτειο Απελευθέρωσης της Καρπάθου, αποτίοντας φόρο τιμής στους επαναστατημένους κατοίκους της, που με μια παλλαϊκή και ασυγκράτητη εξόρμηση, συνέτριψαν την εξουσία των φασιστικών στρατευμάτων κατοχής και απέκτησαν την ανεξαρτησία τους, κηρύττοντας την ένωση με την μητέρα Ελλάδα και αναδεικνύοντας για ακόμη μια φορά στη μακραίωνη ιστορία μας, το μεγαλείο και την υπερηφάνεια που έχει η αθάνατη ελληνική ψυχή.

Η Κάρπαθος, ακολουθώντας τη μοίρα των υπόλοιπων νησιών της Δωδεκανήσου, περιήλθε στην κυριαρχία των Ιταλών το 1912. Για τρεις δεκαετίες οι Ιταλοί προσπάθησαν μεθοδικά να σβήσουν την εθνική συνείδηση των νησιωτών μας και

να πετύχουν την Ιταλοποίηση της ακριτικής ελληνικής γης.

Οι Καρπάθιοι όμως δε λύγισαν ακόμα και όταν τα χιτλερικά στρατεύματα ανέλαβαν τη διοίκηση του νησιού τους και με καρτερία πρόσμεναν τη στιγμή της ελευθερίας και της πολυπόθητης ένωσης με τη μητέρα πατρίδα. Την ώρα που η γαλανόλευκη σημαία θα κυμάτιζε αβίαστα, στο δικό της πέλαγος.

Η γλώσσα, η θρησκεία, οι παραδόσεις, αδιάσπαστα δομικά στοιχεία του πολιτισμού των Καρπαθίων στα χρόνια της λατινοκρατίας και τουρκοκρατίας, στάθηκαν δυσθεώρητο εμπόδιο σε κάθε προσπάθεια αλλοίωσης και εξόντωσής τους.

Η 5η Οκτωβρίου 1944, αποτέλεσε την αρχή του τέλους της ξενικής τυραννίας. Η ευλογία της Θεοτόκου όπλισε με θάρρος τους Καρπάθιους, οι οποίοι πέτυχαν το θεωρητικά ακατόρθωτο. Να απελευθερωθούν με τις δικές τους δυνάμεις και μάλιστα 8 μήνες νωρίτερα από τα άλλα Δωδεκάνησα, τιμώντας την ελληνική σημαία και επιτελώντας στο ακέραιο το εθνικό τους καθήκον, προασπίζοντας τα ιερά και τα όσια της πατρίδας μας και λειτουργώντας ως φωτεινός φάρος και ως εφαλτήριο εθνικής αξιοπρέπειας και υπερηφάνειας.

Και ήταν οι απλοί φιλειρηνικοί κάτοικοι των χωριών του νησιού, με πρωτοστάτες αυτούς των Μενετών και της Αρκάσας, που με τα λιγοστά όπλα που εγκατέλειψαν οι Γερμανοί κατά την αποχώρησή τους την προηγούμενη ημέρα, υλοποίησαν τα επαναστατικά τους σχέδια.

Ήταν ο πατριωτικός ζήλος αυτός που έθρεψε τα όνειρα και θέριεψε τις προσδοκίες, εμπνέοντας τους Καρπάθιους να εναντιωθούν στο φασισμό και τους βοήθησε να διεκδικήσουν και να κερδίσουν την ελευθερία τους ερχόμενοι σε αντιπαράθεση, κατά κανόνα άνιση αλλά ηρωική, με τους Ιταλούς κατακτητές.

Ήταν η τόλμη και η αποφασιστικότητα, που διαδέχθηκαν το αίσθημα της αδημονίας, για την εκπλήρωση του προαιώνιου πόθου της ελευθερίας.

Ήταν η αγάπη για την ελευθερία και την ανεξαρτησία, που σφυρηλάτησε το φρόνημα και την θέληση των κατοίκων για την επίτευξη του σημαντικού κατορθώματός τους.

Ως αποτέλεσμα του Επαναστατικού Απελευθερωτικού Κινήματος της Καρπάθου, ήταν οι Ιταλοί στις 11 Οκτωβρίου, να υποκύψουν στην ισχυρή παλλαϊκή αξίωση της παράδοσής τους, αποφεύγοντας έτσι την αιματοχυσία και στις 12 Οκτωβρίου του 1944, η Επαναστατική Καρπαθιακή Επιτροπή να εκδώσει το ψήφισμα της κατάλυσης των Ιταλικών αρχών και της Ένωσης με τη Μητέρα Ελλάδα.

Τις επόμενες ημέρες, η Ελληνική Κυβέρνηση θα υποδεχόταν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας της Αιγύπτου, μια μικρή βάρκα με επτά ευπατρίδες Καρπάθιους, που κόμιζαν το εξής μήνυμα:

«Ο αμιγής πληθυσμός των κατοίκων της Καρπάθου και Κάσου προέβη εις την

ανύψωσιν της Ελληνικής σημαίας και εκήρυξε την Ένωσίν του μετά της Μητρός Ελλάδος. Εν τη στερεά πεποιθήσει, ότι η Μήτηρ ημών θα σπεύσει να περιλάβει τα εναγωνίως αναμένοντα αυτήν απαρφανισμένα επί αιώνας τέκνα της εις τας θερμάς αγκάλας, διατελούμεν πιστοί και αφοσιωμένοι υπήκοοι της Κυβερνήσεως ημών».

Άμεσα απεστάλησαν στα νησιά δύο πολεμικά βρετανικά πλοία, τα οποία ελλιμενιστήκαν στα Πηγάδια, ενώ πάνω από πέντε χιλιάδες άνθρωποι βρέθηκαν μέσα σε μισή ώρα στο λιμάνι να υποδεχτούν τους συμμάχους, με ανείπωτα συναισθήματα χαράς και λύτρωσης. Σε αυτά τα πολεμικά πλοία επιβιβάστηκαν αυθημερόν οι Ιταλοί αιχμάλωτοι εγκαταλείποντας μια για πάντα την ελληνική γη.

Η 5η Οκτωβρίου του 1944, δεν αποτέλεσε ένα μεμονωμένο γεγονός συμμετοχής των Καρπαθίων στο μαχόμενο για την ελευθερία του Ελληνικό Κράτος. Το Επαναστατικό Κίνημα, ήταν το επιστέγασμα της αδιάλειπτης συμμετοχής Καρπαθίων και Κασιωτών, στις τάξεις του Ελληνικού Στρατού, καθ’ όλη τη διάρκεια του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου.

Τα Δωδεκανησιακά Σωματεία και οι Σύλλογοι, με την κήρυξη του πολέμου κατά των Ιταλών, βγήκαν στους δρόμους της Αθήνας, με την γαλανόλευκη και τα δωδεκανησιακά λάβαρα αναπεπταμένα απαιτώντας την κατάταξή τους στον Ελληνικό Στρατό.

Έτσι, ιδρύθηκε το Σύνταγμα των Δωδεκανησίων, που αριθμούσε 1.500

αξιωματικούς και οπλίτες, εκ των οποίων οι 311 ήταν Καρπάθιοι και οι 19 Κασιώτες. Δύο εξ αυτών, ο Ιωάννης Μαρής και ο Μιχαήλ Νουάρος, άφησαν την τελευταία τους πνοή κατά τη διάρκεια των πολεμικών επιχειρήσεων.

Στο πάνθεον των Ηρώων που έπεσαν μαχόμενοι για τα ιδανικά της ελευθερίας, δεν μπορούμε να λησμονήσουμε τους Καρπάθιους αγωνιστές Ιωάννη Παπαγιάννη και τον Ιωάννη Λεντάκη, μαχητές του 12ου και του 29ου Συντάγματος Πεζικού αντίστοιχα, που θυσιάστηκαν στα βουνά της Ηπείρου.

Είναι σημαντικό δε να τονιστεί, ότι οι Καρπάθιοι εντάσσονταν στον Ελληνικό Στρατό ως εθελοντές, καθώς ήταν Ιταλοί υπήκοοι, με τη κίνησή τους αυτή να αποτελεί κατά το ιταλικό δίκαιο, πράξη εσχάτης προδοσίας, που τιμωρούνταν με θάνατο, ενώ προβλέπονταν και αντίστοιχες διώξεις στα μέλη των οικογενειών τους.

Είναι γνωστό ότι η Ελλάδα, λόγω του ασύμμετρου συσχετισμού δυνάμεων, συνθηκολόγησε με τους Γερμανούς το 1941, ωστόσο ο Ελληνικός Στρατός, πιστός στο εθνικό χρέος της ανάκτησης της ελευθερίας, συνέχισε να μάχεται στη Μέση Ανατολή, στη Βόρεια Αφρική και στην Ιταλία, κατά του ναζισμού.

Αξίζει να γίνει ιδιαίτερη μνεία στους Καρπάθιους Εμμανουήλ Οικονομίδη και Κωνσταντίνο Πρωτόπαπα, οι οποίοι όντας στρατιώτες της Ιης Ελληνικής Ταξιαρχίας έπεσαν μαχόμενοι στην έρημο της Αιγύπτου, στην περίφημη μάχη του Ελ Αλαμέιν.

Σήμερα, 75 χρόνια από τις ηρωικές στιγμές του Οκτωβρίου του 1944, δεν τιμούμε απλά μια ακόμη σελίδα της ιστορικής μας κληρονομιάς. Σήμερα είναι η ευκαιρία, με σεβασμό στην ιστορική μνήμη, να εξάγουμε τα απαραίτητα διδάγματα που μας φωτίζουν ως φάρος για να συνεχίσουμε το ιστορικό μας πεπρωμένο, το δρόμο του καθήκοντος και της συστράτευσης για την επίτευξη των υπέρτατων αγαθών της ελευθερίας και της ανεξαρτησίας. Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάμε πως λαός χωρίς μνήμη, είναι λαός χωρίς μέλλον.

Υποχρέωσή όλων μας, είναι να σφυρηλατήσουμε την εθνική ενότητα και ομοψυχία, να διατηρήσουμε τις παραδοσιακές διαχρονικές μας αξίες και ιδανικά και να πράττουμε ο καθένας το καθήκον του, ως ηθική υποχρέωση προς εκείνους που σήμερα τιμούμε.

Προς εκείνους, που άνοιξαν τον δρόμο για την ενσωμάτωση ολόκληρης της Δωδεκανήσου με την μητέρα Πατρίδα, τιμώντας την ιστορία της και καταδεικνύοντας ξεκάθαρα δύο πράγματα: Πρώτον, ότι η Δωδεκάνησος αποτελεί μια ενιαία γεωγραφική ενότητα που διαχρονικά συνδέει τα νησιά της με κοινή μοίρα και Δεύτερον, ότι η βαθιά ελληνικότητα των νησιών της δεν αποτελεί σχήμα λόγου, αλλά μια αδιαμφισβήτητη αλήθεια, αφού οι προσπάθειες αλλοίωσης και αφομοίωσης του ελληνικού πληθυσμού, προσέκρουσαν πάνω στην ακλόνητη πίστη του, στην ελληνική ταυτότητά του.

Η ενσωμάτωση των Δωδεκανήσων στην Ελλάδα σηματοδότησε την εθνική ολοκλήρωση αλλά και μια πραγμάτωση δικαιοσύνης, γιατί μετά από την παρέλευση πολλών κατακτητών και αιώνων, ο ελληνικός πληθυσμός των Δωδεκανήσων ευτύχησε να ενωθεί με τους υπόλοιπους αδελφούς Έλληνες και μαζί με τα λοιπά ελληνικά νησιά του Αιγαίου να αποτελούν σήμερα μέρος του ευρύτερου ζωτικού χώρου της πατρίδας και ένα βασικό, αν όχι κυρίαρχο, στοιχείο της γεωγραφικής ενότητας του έθνους μας.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι από αρχαιοτάτων χρόνων, το Αιγαίο αποτελούσε πάντα κέντρο ανάπτυξης πολιτισμών αλλά και συνδετικό κρίκο μεταξύ δύο ηπείρων, της Ευρώπης και της Ασίας, αλλά και δύο θαλασσών, της Μεσογείου και του Ευξείνου Πόντου.

Το πολυνησιακό περιβάλλον του, μοναδικό στην Μεσογειακή λεκάνη, που ξεκινάει

από την Θάσο για να καταλήξει μέσα από τα Δωδεκάνησα στην Κύπρο, διαμορφώνει ένα ευρύτερο γεωστρατηγικό χώρο ανεκτίμητης αξίας για την οικονομία, το εμπόριο και τις εθνικές στρατηγικές, εξυπηρετώντας ή αποκόπτοντας άξονες γεωστρατηγικής επιρροής.

Για τον λόγο αυτό, τα ελληνικά νησιά ήταν για αιώνες περιζήτητα από όλους και εντεταγμένα στους στρατηγικούς στόχους των ισχυρών κάθε ιστορικής περιόδου, από την Αθηναϊκή μέχρι τη Μακεδονική ηγεμονία και από την Ελληνιστική εποχή μέχρι τη Ρωμαϊκή, Βυζαντινή και Οθωμανική περίοδο. Πάντα κατείχαν περίοπτη θέση στις βλέψεις της Ρωσικής επεκτατικής στρατηγικής, ενώ αποτελούσαν πνεύμονα πλούτου και πολιτισμού την περίοδο της Φραγκοκρατίας.

Από την αρχαιότητα μέχρι και την ίδρυση του νεώτερου ελληνικού κράτους κατά τον 19ο αιώνα, το σύμπλεγμα αυτών των μικρών και μεγάλων κοινοτήτων, που συνδέονταν με θαλάσσιες οδούς, αποτέλεσαν το κέντρο του ακμάζοντος Ελληνισμού στα γράμματα, στις τέχνες και στο εμπόριο.

Και ήταν ακριβώς η θάλασσα αυτή, που έφερε τον αέρα της προόδου και της ευμάρειας, αφύπνισε και ενέπνευσε τους Έλληνες, βάζοντας τα θεμέλια της σύγχρονης Ελλάδας.

Το Αιγαίο, με το πέρασμα των χρόνων και παρά τον φθίνοντα θαλασσοκεντρισμό που ακολούθησε με την σταδιακά αυξανόμενη συγκέντρωση της οικονομίας και του πληθυσμού στα μεγάλα ηπειρωτικά αστικά κέντρα της χώρας, αποτέλεσε και συνεχίζει να αποτελεί κλειδί για την στρατηγική σύνδεση μεταξύ της Μαύρης Θάλασσας και της Μεσογείου.

Είναι αξιοσημείωτο δε, πως συγκριτικά με το μέγεθός της, η χώρα μας διαθέτει μια από τις μεγαλύτερες ακτογραμμές στον κόσμο, χάρις ακριβώς στα πολλά νησιά της, που την κατατάσσουν στη δέκατη μεγαλύτερη ακτογραμμή παγκοσμίως, μεγαλύτερη και από αυτή της Ιταλίας, του Ηνωμένου Βασιλείου και του Μεξικού.

Με απλά λόγια τα νησιά μας, που θυμίζω ότι σηματοδοτούν, όχι μόνο τα εθνικά αλλά και τα ευρωπαϊκά σύνορα, συνιστούν το θερμό πυρήνα και το σημείο που πάλλεται η καρδιά της Ελλάδας.

Σήμερα, στο λυκαυγές της τρίτης δεκαετίας του 21ου αιώνα και παρακολουθώντας τις διεθνείς τάσεις, γίνεται φανερό ότι η πολυκεντρικότητα στις δομές εξουσίας, η μετατόπιση των κέντρων παγκόσμιας ισχύος, τα μεταβαλλόμενα δημογραφικά στοιχεία, η μεταβολή των εθνικών παραδοσιακών εθνικών ταυτοτήτων, η αστικοποίηση και η διάχυση των ανθρωπίνων δικτύων,

μεταλλάσσει το διεθνές περιβάλλον σε περισσότερο διασυνδεδεμένο, πολυπολικό, ανταγωνιστικό και εν τέλει απρόβλεπτο.

Τα γεωγραφικά σύνορα, ως παράγοντας χωρικού προσδιορισμού και περιορισμού της έκτασης των συγκρούσεων, αμβλύνονται ή και καταργούνται σε σύγκριση με το παρελθόν, απαιτώντας την έγκαιρη διάγνωση των δυνητικών απειλών και κινδύνων και την αποτελεσματική σύμπραξη σε επίπεδο διεθνών οργανισμών για την αντιμετώπισή τους.

Ο κόσμος αλλάζει με ρυθμό ιλιγγιώδη, οι δε μέχρι πρότινος ορατές γραμμές αμβλύνονται και ξεθωριάζουν. Οι εξελίξεις ξεπερνούν την ικανότητα ακόμα και παραδοσιακά μεγάλων πόλων ισχύος, κρατών ή και συμμαχιών, να τις προβλέψουν, με αποτέλεσμα ενίοτε, να αντιδρούν αμυντικά προς αυτές αντί να τις καθορίζουν.

Η πρόσβαση στην πληροφορία σε σχέση με παλαιότερες εποχές έχει μεταβληθεί δραματικά με την ταχύτερη διακίνηση και τον πολλαπλάσιο όγκο. Ως συνηθέστερη πλέον τακτική, ακόμη και για τον ισχυρότερο, υιοθετείται η αποφυγή της άμεσης σύγκρουσης και επιλέγεται η έμμεση προσβολή του αντιπάλου.

Παράλληλα, ο συγκερασμός ασυμμετρίας και συμμετρίας από τον ίδιο δρώντα, δημιουργεί ένα υβριδικό τρόπο εκτέλεσης του πολέμου, ο οποίος τείνει να υπερβεί τους παραδοσιακούς μηχανισμούς άμυνας και δράσης, καθώς και την αρχιτεκτονική τους.

Η τρομοκρατία, η προπαγάνδα, η παραπληροφόρηση, ο εκφοβισμός των πολιτών, η άσκηση πολιτικής πίεσης και η έμμεση ή άμεση υποστήριξη σε εξτρεμιστικούς πολιτικούς σχηματισμούς, η χρήση των μέσων κοινωνικής δικτύωσης, αποτελούν μερικά μόνο από τα συνθετικά στοιχεία του υβριδικού πολέμου.

Σε ό,τι αφορά το πεδίο γεωπολιτικού ενδιαφέροντος της χώρας μας, η ήδη διαμορφωμένη κατάσταση της «σταθερής αστάθειας» διαφαίνεται στάσιμη, με τις γνωστές απειλές κατά της εθνικής άμυνας της πατρίδας μας να παραμένουν αμετάβλητες.

Παράλληλα, οι γεωπολιτικές εξελίξεις στα Βαλκάνια και στην Ανατολική Μεσόγειο, η παρατεταμένη κρίση στη Μέση Ανατολή, ο πόλεμος στη Συρία, οι κλυδωνισμοί σε γειτονικές μας χώρες, η έξαρση του ισλαμικού φονταμενταλισμού, αλλά και οι εθνοτικές και θρησκευτικές συγκρούσεις που μαίνονται στην ευρύτερη γειτονιά της χώρας μας, έχουν διαμορφώσει ένα ιδιαίτερα επικίνδυνο και ασταθές πολιτικό τοπίο, απειλώντας αφενός, με αποδιοργάνωση και κατάρρευση μεγάλου μέρους της Μέσης Ανατολής και θέτοντας αφετέρου, σε κίνδυνο την ασφάλεια της διεθνούς κοινότητας.

Τα γεγονότα αυτά, δύναται να συντελέσουν άμεσα στην απορρύθμιση της παγκόσμιας οικονομίας, στην αναζωπύρωση των απειλών κατά της παγκόσμιας ειρήνης, της σταθερότητας και της ασφάλειας και συντελούν στην αύξηση των προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών.

Η Ελλάδα, αναμφίβολα έχει επηρεαστεί από τη ρευστότητα που επικρατεί στην περιοχή της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, καθόσον είναι ιδιαίτερα εκτεθειμένη στα δημιουργούμενα μεταναστευτικά κύματα, τα οποία γεννώνται από τη γενικευμένη αστάθεια στην περιοχή και την ενίσχυση ακραίων τάσεων, όπως αυτές του άκρατου εθνικισμού και αλυτρωτισμού.

Η διαχείριση αυτής της αυξημένης προσφυγικής και μεταναστευτικής ροής προς τον δυτικό κόσμο, αναδιαμορφώνει τα διλήμματα ασφαλείας ή δημιουργεί νέα και η χώρα μας λόγω της γεωγραφικής της θέσης, έχει αναλάβει το βαρύτερο φορτίο στην ευρωπαϊκή ήπειρο, που συνιστά για αυτή ευρύτερη απειλή ασφάλειας και απαιτεί συλλογική, περιφερειακή, ευρωπαϊκή και διεθνή αντιμετώπιση.

Σε ένα τέτοιο λοιπόν ρευστό και εύθραυστο περιβάλλον ασφαλείας, η χώρα μας οφείλει να αναπτύξει και να εφαρμόσει τις αναγκαίες πολιτικές που θα της επιτρέψουν να διατηρήσει την ειρήνη, τη σταθερότητα και την ευημερία του ελληνικού λαού, συμβάλλοντας στην ασφάλεια της ευρύτερης περιοχής, καθόσον αυτό επιβάλλει η αναμφίβολη γεωστρατηγική της υπεροχή ως σημείο επαφής και προπύργιο της Ευρώπης με την ασιατική και την αφρικανική ήπειρο.

Ταυτόχρονα το ειδικό βάρος της Ελλάδας ενισχύεται περαιτέρω από το γεγονός, ότι αποτελεί τη μοναδική χώρα της ευρύτερης περιοχής της Νοτιοανατολικής Μεσογείου, που μετέχει ενεργά ως πλήρες μέλος σε όλους τους διεθνείς και περιφερειακούς οργανισμούς ασφαλείας, όπως ο ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ, η Ευρωπαϊκή Ένωση και ο ΟΑΣΕ.

Σε αυτό το πλαίσιο η χώρα, επιχειρεί να διαδραματίσει κεντρικό σταθεροποιητικό ρόλο στις τρέχουσες γεωπολιτικές εξελίξεις, έχοντας θέσει ως βασικούς της

στόχους τη διασφάλιση των ζωτικών, εθνικών, ευρωπαϊκών και ευρωατλαντικών συμφερόντων της στον ενιαίο γεωγραφικό χώρο της περιοχής αυτής, σε στρατηγική συνεργασία με την Κυπριακή Δημοκρατία, την Αίγυπτο, το Ισραήλ και τους υπολοίπους περιφερειακούς και διεθνείς εταίρους της.

Αναμφίβολα, ζούμε σε μία περίοδο γεωπολιτικών αμφισβητήσεων και ανακατατάξεων οι οποίες εκτυλίσσονται με ταχύτατους ρυθμούς. Η Ελλάδα έχει ισχυρή και δυναμική παρουσία στη διεθνή πολιτική σκηνή και αναδεικνύεται σε πυλώνα σταθερότητας και ειρήνης στην ευρύτερη περιοχή της Νοτιανατολικής Μεσογείου, συμβάλλοντας ουσιαστικά στην προώθηση της συνεργασίας των λαών, διαχειριζόμενη με αυτοπεποίθηση τις προκλήσεις του σύγχρονου κόσμου.

Η ανάγκη εγκαθίδρυσης ενός περιβάλλοντος ασφάλειας και σταθερότητας στην περιοχή κρίνεται επιβεβλημένη και η στάση της γειτονικής μας Τουρκίας στην επίτευξη αυτού του στόχου διαδραματίζει καθοριστικό ρόλο.

Γι΄ αυτό, θεωρείται επιβεβλημένη η συνεργασία μεταξύ των δύο χωρών, ώστε να λειτουργήσουμε από κοινού ως παράγοντες σταθερότητας και προόδου για την ευρύτερη περιοχή.

Σε αυτό λοιπόν το ιδιαίτερο γεωπολιτικό περιβάλλον, το Υπουργείο Εθνικής Άμυνας, αποτελεί βασικό πυλώνα προώθησης και υλοποίησης των στρατηγικών επιλογών της κυβέρνησης, προκειμένου η πατρίδα μας να ανακτήσει το διεθνές κύρος που της αναλογεί και να καθιερωθεί διεθνώς ως μια ισχυρή, αξιόπιστη και σύγχρονη δύναμη περιφερειακής ασφάλειας και σταθερότητας.

Αυτό μπορεί να επιτευχθεί μόνο, με την επιτυχή αντιμετώπιση της διττής πρόκλησης, διατήρησης της αποτρεπτικής μας ισχύος και της διαμόρφωσης σύγχρονων και αποτελεσματικών Ενόπλων Δυνάμεων, που θα δύνανται να αποτρέψουν κάθε γεωστρατηγική διολίσθηση ή πρόκληση μη αναστρέψιμης εθνικής ζημίας.

Γιατί οι ισχυρές Ένοπλες Δυνάμεις αποτελούν αφενός, πολλαπλασιαστή διπλωματικής και αμυντικής ισχύος και αφετέρου, εκπέμπουν τα μηνύματα που χαρακτηρίζουν το έθνος μας, τα μηνύματα δηλαδή της ειρήνης, της φιλίας και της συνεργασίας, αλλά και της αποφασιστικότητας για την υπεράσπιση των εθνικών μας δικαιωμάτων.

Επιπλέον δε του βασικού τους ρόλου, ως δύναμης αποτροπής και προάσπισης της εθνικής μας κυριαρχίας, συμβάλλουν μέσω των ευρωπαϊκών και ευρωατλαντικών δομών άμυνας και ασφάλειας, στη διεθνή σταθερότητα, την ασφάλεια και την ευημερία.

Κυρίες και κύριοι,

Σε όλη την μακρόχρονη ιστορία της χώρας, οι Ένοπλες Δυνάμεις μας υπήρξαν το λίκνο διαφύλαξης του κύρους, των αρχών, των αξιών και ιδεωδών της Πατρίδας, θεματοφύλακας των παραδόσεων και της ιστορικής κληρονομιάς του Έθνους, δομικός πυρήνας και ελπιδοφόρο κύτταρο της Ελληνικής κοινωνίας.

Ο ρόλος τους, ως εγγυητής της ασφάλειας και της άμυνας της πατρίδας, παραμένει πάντα θεσμικός, αντιμετωπίζοντας με σύνεση, ψυχραιμία και αποφασιστικότητα κάθε προκλητική ενέργεια, και επιτρέποντας στη χώρα να μετατραπεί σε έναν ισχυρό άξονα σταθερότητας και αποτροπής.

Η διαρκής επιχειρησιακή ετοιμότητα και ικανότητα των Ενόπλων Δυνάμεων, δύναται να εγγυηθεί, με τον πλέον κατηγορηματικό τρόπο, την αποτροπή όλων των πιθανών προκλήσεων και την επιτυχή αντιμετώπιση όλων των δυνητικών απειλών, διατηρώντας ακέραιη την εθνική τιμή και αξιοπρέπεια της Πατρίδας.

Η πρόοδος της κοινωνίας και η ευημερία των συμπολιτών μας, απαιτούν σήμερα ένα περιβάλλον ασφάλειας και σταθερότητας, για την εξασφάλιση του οποίου οι Ένοπλες Δυνάμεις μας, μέσω του αποτρεπτικού αμυντικού σχεδιασμού τους, διαδραματίζουν κύριο ρόλο, παραμένοντας σταθερά ο ισχυρότερος πυλώνας ισχύος της πατρίδας μας.

Στη χώρα που γέννησε τη δημοκρατία και την παγκόσμια ιστορική κληρονομιά, δεν αξίζει τίποτε λιγότερο από Ένοπλες Δυνάμεις ισχυρές, που να εμπνέουν σιγουριά στους Έλληνες πολίτες και να προκαλούν φόβο στους πιθανούς αντιπάλους.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις μας σήμερα, αποτελούν έναν σύγχρονο οργανισμό, ο οποίος βρίσκεται σε συνεχή και δυναμική αλληλεπίδραση με το εξωτερικό του περιβάλλον.

Στο εσωτερικό της χώρας, η σχέση αυτή συνεχίζει να εκδηλώνεται με την πολυεπίπεδη προσφορά προς το κοινωνικό σύνολο και την ευρύτερη συμμετοχή στις κοινωνικές διεργασίες, εισπράττοντας την αναγνώριση των πολιτών και ενισχύοντας, με τον τρόπο αυτό, την ήδη αρραγή σχέση εμπιστοσύνης με την κοινωνία.

Με συνεχείς δράσεις τους υπέρ του κοινωνικού συνόλου σε περιπτώσεις φυσικών

καταστροφών, πυρκαγιών, έρευνας – διάσωσης, αεροδιακομιδών, καθώς και τη συνεισφορά τους σε έργα οδοποιίας, εγγειοβελτιωτικά και αποκατάστασης ζημιών, εξυψώνει το ηθικό του ελληνικού λαού και ενδυναμώνει τους δεσμούς με τις τοπικές κοινωνίες.

Παράλληλα, εκτός των συνόρων και σε εφαρμογή των διεθνών υποχρεώσεων της χώρας και της αμυντικής διπλωματίας, συμμετέχουν με απόλυτη επιτυχία, σε πλήθος πολυεθνικών δραστηριοτήτων, στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και της κοινής ευρωπαϊκής πολιτικής ασφάλειας και άμυνας, προάγοντας τη διεθνή εικόνα τους και προβάλλοντας με τον καλύτερο δυνατό τρόπο την πατρίδα μας.

Θεμελιώδη και ουσιαστικό παράγοντα επιτυχίας για όλα τα παραπάνω, αποτελεί το στρατιωτικό και πολιτικό προσωπικό μας, που ως το πολυτιμότερο οπλικό μας σύστημα, αποτελεί τον σημαντικότερο πολλαπλασιαστή ισχύος των Ενόπλων Δυνάμεων.

Ένα εξαιρετικό ανθρώπινο δυναμικό, με υψηλό ηθικό, με άριστο επίπεδο ηγετικών ικανοτήτων, αλτρουισμού, αυτοπεποίθησης, ακεραιότητας, ψυχικής και φυσικής αντοχής καθώς και απαράμιλλου μαχητικού πνεύματος.

Οι Ένοπλες Δυνάμεις, με πίστη στις δημοκρατικές αρχές και αξίες, με ανιδιοτελή αγάπη για την πατρίδα, με πίστη στη θρησκεία, με αίσθημα καθήκοντος, με αισιοδοξία και πάθος, θα συνεχίσουν να πορεύονται με οδοδείκτη τη νίκη σε όλους τους τομείς, αποδεικνύοντας καθημερινά, ότι δύνανται να αποτρέψουν επιτυχώς κάθε γεωστρατηγική διολίσθηση ή πρόκληση μη αναστρέψιμης εθνικής ζημίας.

Κυρίες και κύριοι,

Σήμερα, 75 ολόκληρα χρόνια από το απελευθερωτικό κίνημα της Καρπάθου, οφείλουμε να τιμούμε το γεγονός όχι σαν μια απλή επέτειο, αλλά σαν μια εθνική υποθήκη αντλώντας το μεγάλο της μήνυμα, που στην πραγματικότητα είναι μήνυμα αισιοδοξίας, ελπίδας, πίστης και εγκαρτέρησης.

Είναι το αιώνιο μήνυμα, πως όταν οι λαοί είναι προικισμένοι με αρετή και εμποτισμένοι με βαθειά ιστορική συνείδηση, δεν υπολογίζουν την υλική ισχύ του αντιπάλου, γιατί γνωρίζουν πως η ζωή τους πραγματώνεται με πράξεις ανδρείας και θυσίες.

Αυτό το μήνυμα άλλωστε, οδήγησε στις 5 Οκτωβρίου 1944 στην έκρηξη του επαναστατικού κινήματος στον ιερό βράχο των Μενετών και στη συνέχεια στην ομόθυμη επαναστατική συμμετοχή και συμπαράσταση όλων των Καρπαθίων, ενσαρκώνοντας το όραμα της Ελευθερίας, μετά από αιώνες δουλείας, στερήσεων

και καταπίεσης, αποδεικνύοντας περίτρανα πως η νίκη στεφανώνει μόνο όσους έχουν το σθένος να μάχονται για ιδανικά και αξίες, με ομόνοια, σύμπνοια, εθνική αλληλεγγύη, αυταπάρνηση και αυτοθυσία.

Ολοκληρώνοντας την ομιλία μου, θα ήθελα να επισημάνω ότι εμείς ως γνήσιοι απόγονοι των ηρωικών Καρπαθίων, οφείλουμε να διαφυλάξουμε ως κόρη οφθαλμού, την εθνική ομοψυχία, τη συντήρηση και επαύξηση της αποτρεπτικής και αμυντικής μας ικανότητας.

Αυτό πρέπει να αποτελεί το μόνιμο και ουσιαστικό εθνικό μας κέντρο βάρους, δηλαδή τον κεντρικό πυρήνα και το απαραίτητο δομικό στοιχείο, σε όλα τα επίπεδα στρατηγικής σκέψης και σχεδίασης.

Αυτό το κέντρο βάρους, είναι που μας διακρίνει ως άξιους απόγονους Μεγάλων Προγόνων αλλά και διαχρονικά άξιους υπερασπιστές της Πατρίδας, συνιστώντας την προμετωπίδα του φρονήματος του Λαού και του Έθνους μας, ενάντια σε όποιον επιβουλεύεται τα σύνορά μας, την εδαφική ακεραιότητα και την εθνική μας κυριαρχία.

Σας ευχαριστώ.»